

ГАНІН В. І., канд. екон. наук, професор академік АЕН України,
зав. каф. обліку і аудиту ХТЕІ КНТЕУ,
ПОДОБЕДТ. В., студентка ХТЕІ КНТЕУ

ІННОВАЦІЙНА ПОЛІТИКА УКРАЇНИ ТА ПРОБЛЕМИ ЇЇ РОЗВИТКУ

На сьогоднішньому етапі розвитку Україна потребує значних трансформацій на всіх рівнях: державному, галузевому, регіональному та на рівні окремого підприємства. Традиційний шлях змін не може забезпечити швидкої та ефективної реконструкції в сучасних умовах, тому доцільно використовувати результати інноваційної діяльності.

Дослідженню інноваційної політики держави присвячені праці багатьох вітчизняних та зарубіжних вчених. Серед вітчизняних вчених, які зробили значний вклад у вивчення даної проблеми слід назвати: Г. О. Андрощук, Ю. М. Бажал, А. С. Гальчинський, М. В. Гаман, В. М. Геєць, Л. В. Лебедева, Л. І. Федулова та інші. Однак, не дивлячись на вже існуючі праці науковців, багато питань залишається не вирішеними. Подальшого дослідження та удосконалення потребує механізм співпраці державного та приватного секторів у сфері інновацій, податкове стимулювання та управління інноваційною діяльністю для забезпечення зростання економіки України.

Інноваційний шлях розвитку держави ініціює за допомогою законів, постанов, указів. Схвалено проект стратегії інноваційного розвитку України на 2010–2020 роки, затверджена Державна цільова економічна програма «Створення в Україні інноваційної інфраструктури на 2009–2013 роки». Все це стало значним вкладом у розумінні характеру сучасного економічного розвитку України в умовах світового сьогодення.

Основні положення державної інноваційної політики задекларовані в Концепції науково-технологічного та інноваційного розвитку України, що

була схвалена Постановою Верховної Ради України у липні 1999 р., та є базовим нормативно-правовим актом у сфері наукової та інноваційної діяльності.[1]

Відповідно до Концепції пріоритетними напрямками державної підтримки мають бути:

1. у сфері наукового розвитку: фундаментальна наука, прикладні дослідження і технології, в яких Україна має значний науковий, технологічний та виробничий потенціал і які здатні забезпечити вихід вітчизняної продукції на світовий ринок; вища освіта, підготовка наукових і науково-педагогічних кадрів з пріоритетних напрямів науково-технологічного розвитку; наукове забезпечення вирішення проблем здоров'я людини та екологічної безпеки

2. у сфері технологічного розвитку: дослідження створення умов для високопродуктивної праці та сучасного побуту людини; розроблення засобів збереження і захисту здоров'я людини, забезпечення населення медичною технікою, лікарськими препаратами засобами профілактики і лікування; розроблення ресурсо-енергозберігаючих технологій

3. у сфері виробництва: формування наукоємних виробничих процесів, сприяння створенню та функціонуванню інноваційних структур (технопарків, інкубаторів тощо); створення конкурентоспроможних переробних виробництв; технологічне і технічне оновлення базових галузей економіки держави

На жаль, положення Концепції не були реалізовані. З моменту ухвалення документу ситуація в інноваційній сфері країни не поліпшилася, основні цілі Концепції не досягнуті. До числа ключових проблем у формуванні й реалізації державної інноваційної політики в Україні відносяться такі: [2]

1. недостатня якість бізнес-середовища, збереження нерозвинутих умов для справедливої конкуренції на ринках, а також за одержання державної підтримки;

2. збереження значних бар'єрів для поширення економіки нових технологій, обумовлених, перш за все, відсутністю державної технологічної політики й неефективним галузевим регулюванням

3. недостатність зусиль регіональної й місцевої влади щодо поліпшення умов для інноваційної діяльності. Деякі регіони демонструють істотний прогрес у формуванні сприятливих умов для інноваційного бізнесу, у розвитку різних інструментів підтримки інновацій. Однак досить повільно проходить процес між регіонального поширення кращих практик;

4. взаємодія бізнесу й держави у формуванні та реалізації інноваційної політики поки не носить регулярного характеру, не забезпечує збалансованого вираження інтересів різних інноваційно-активних підприємств, особливо у нових секторах, що формуються;

5. недостатня ефективність інструментів державної підтримки інновацій: обмежена гнучкість, нерозвиненість механізмів розподілу ризиків між державою й бізнесом, слабка орієнтованість на стимулювання зв'язків між різними учасниками інноваційних процесів,.

Аналізуючи проблеми інноваційної політики України можна зробити висновок про нагальну потребу в поліпшенні інноваційної стратегії, метою якої є формування нової інноваційної системи, що забезпечить реальну ефективність та конкурентоспроможність нашої економіки на світовому ринку. Пріоритетними завданнями, що потребують негайного розв'язання, мають бути: відтворення науково-технологічного потенціалу, стимулювання технологічного розвитку економіки, підтримка розвитку інноваційного підприємницького середовища формування і розвиток багаторівневої інноваційної інфраструктури, розробка та реалізація регіональної інноваційної політики та інше.

Список літератури: 1. Постанова Верховної Ради України «Про Концепцію науково-технологічного та інноваційного розвитку України» [Електронний ресурс] // Режим доступу: <http://search.ligazakon.ua> 2. Федулова Л.І. Концептуальна модель інноваційної стратегії України // Інноваційно-інвестиційна політика. – 2012. – С. 87–100.